

BLUBBER!

‘Het is mogelijk dat modder mooie en minder mooie herinneringen naar boven brengt aan situaties uit lang vervlogen tijden’

Vind je het lekker om ‘aan te modderen’ in werk of relaties? Voel jij je herboren na een modderpakking, ben je dol op kleimaskertjes aanbrengen of fan van motorcrossen op nat, glibberig terrein? Wie weet hebben modder, blubber en slik in een vorig leven een dusdanige indruk op je gemaakt, dat je nu nog nageniet. Of er juist angstige gevoelens bij hebt, dat kan ook natuurlijk. Hoe dan ook, bij reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele-den Boer, die hier ervaringen uit haar praktijk deelt, kun je altijd terecht!

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Genoot jij in je jeugd van de natuur, door blij met blote voeten over drassige grasgrond te rennen? Speelde je in een vorig leven als kind vrolijk verstoppertje tussen hoge planten, die groeiden in vruchtbaar rivierslib? Werd je in een Romeins vorig leven verwend in een badhuis, en na een massage ingesmeerd met een heerlijk geurende kleilaag? Dan is het mogelijk dat modder, een mengsel van water en aarde, nu mooie herinneringen naar boven brengt aan situaties uit lang vervlogen tijden. Ergens in je zielsbewustzijn is de kenmerkende geur van slik - hoe dat ruikt, aanvoelt en eruitziet - opgeslagen. Zulke aangename herinneringen aan blubber kunnen fijne associaties oproepen en richting geven aan persoonlijke voorkeuren in het hier-en-nu.

Moerasprut

Janine ging met haar beste vriendin Isa naar de sauna. Samen een dag relaxen en kletsen. Met als hoogtepunt voor beiden een chocolade-modder-lichaamspakking! Volgens de brochure zou deze behandeling een vocht af-drijvend, vitaliserend, afslankend effect geven en zou hun huid na afloop zijdezacht aanvoelen. Janine en Isa keken er echt naar uit. Tijdens het aanbrengen van de donkerbruine modderpakking, die naar chocolade geurde, lagen Janine en Isa naast elkaar. Op hun rug, ieder op een aangenaam verwarmd en zacht klotsend waterbed. Wat rook de chocoladeblubber lekker! Maar totaal onverwacht

‘Betty bracht moddervet zijn nog steeds in verbinding met overleven’

bracht dit uurtje ontspanning voor lichaam en geest Janine in opperste verwarring. De blubberige massa op haar huid maakte paniekgevoelens bij haar los. Ze begon te hyperventileren en gilte het uit. Kwam overeind, stapte resoluut van het waterbed af en vloog richting douches, om ‘die enge troep’ van zich af te spoelen. De relaxbehandeling was van zeer korte duur.

In therapie bleek Janines angst terug te voeren naar een gerechtelijke veroordeling in vroeger tijden. In één van haar voorbije levens was Janine een sensitieve vrouw geweest, die door een tribunaal onterecht was veroordeeld als heks. Om te bewijzen dat ze geen heks was, moest de vrouw zich van haar ‘heksenkledij’ ontdoen en naakt een duister moerasgebied inlopen. Kwam ze daar levend uit, dan was ze onschuldig. Helaas zakte ze na driehonderd meter strompelen weg in een donkere, deinende grondmassa. Ze gilte en gilte. Niemand schoot te hulp. Steeds dieper zakte ze weg in de meurende, drassige grond. Onschuldig stikte ze in de blubber. Deze ervaring werd getriggerd in het spacomplex op het moment dat de schoonheidsspecialiste de modderpakking op Janines huid aanbracht. In combinatie met het zacht wiebelende waterbed waarop ze lag, bracht dit herinneringen naar boven aan een levensgevaarlijke situatie in een moerasgebied. Op zielsniveau associeerde Janine de smurrie op haar lijf, hoe lekker die nu ook rook, met donkere, zacht deinende moerasprut waarin ze de dood had gevonden. Aan mij de taak als reïncarnatietherapeute om haar de verschillen tussen dat vorige leven en nu te laten zien.

Terug naar de kust

Luuk, vader van een zoontje van vier, was door zijn vaste vriendengroep uitgenodigd voor een weekend op een Waddeneiland. Hij liet de invitatie aan zich voorbijgaan. Luuk durfde niet in de buurt van strand en zeewater te komen, ondanks dat hij kon zwemmen. Ook een volgend uitje, zeevissen met vrienden, sloeg hij af. Zijn kameraden vonden hem slap, normaal ging hij altijd mee. Hij vertelde me dat een dag naar het strand, met zijn vriendin en hun zoontje, op een grote mislukking was uitgelopen. Hun zoontje wilde telkens spelen aan de vloedlijn. Zandkastelen bouwen met emmer en schepje. Luuk was voortdurend hyper alert en extreem bezorgd. Ieder

>

‘Luuk vond de branding en het natte zand levensgevaarlijk’

moment verwachtte hij dat er iets vreselijks zou gebeuren. Hij vond de branding en het natte zand levensgevaarlijk.

Luuk bleek in een voorbij leven een arme visser aan de Normandische kust te zijn geweest. Om wat extra's bij te verdienen zocht de visser in beperkte vrije uren in de schemering naar schelp- en schaaldieren. Vakkundig peuterde hij die uit natte rotsspleten. Op een dag kwam de vloed veel sneller opzetten dan hij had ingeschat. Zijn voeten zakten weg in het natte zand. Eén voet haakte achter een rots. Hij viel voorover, met zijn gezicht in het snel opkomende zeewater. Het lukte niet om overeind te komen. De visser kon niet zwemmen, al probeerde hij met zijn armen bewegingen te maken die erop leken. Het kolkende water sloot zich boven hem. Hij verdronk. Niet zo gek, dat Luuk wadlopen en zeevissen liever aan zich voorbij liet gaan en dat hij zijn spelende zoontje aan de vloedlijn op het strand scherp in het oog hield! Nat zand en zeewater betekenden een keer de dood.

Miezerregen en depressie

Gedachten die mensen hebben vlak voordat ze doodgaan (bijvoorbeeld Janine: 'Ik stik in de modder' en Luuk: 'Snel opkomend zeewater is gevaarlijk'), kunnen in volgende levens na- of doorwerken. Zo ken ik verhalen van cliënten die het in vorige levens lang moesten volhouden in blubberige

omstandigheden. Ze hadden levens gehad als soldaat in de Eerste Wereldoorlog, levens die eindigden in modderige loopgraven. Dagen, weken, maanden achtereenvolgens namen soldaten stelling tegen de vijand. Zittend, staand, lopend, etend, pratend, vechtend, slapend. Kleumend van de kou, in door henzelf gegraven kuilen en gangenstelsels in de grond. Bij langdurige regenval liepen loopgraven vol met water. Uniformen werden vochtig, laarzen zogen zich vast in de zompige modder.

Matthias had last van zwaarmoedigheid. Troosteloze gedachten overvielen hem op grauwe regendagen, als het langdurig miezerde. Dan voelde hij zich diep- en diepongelukkig. Gedachten maalden in zijn hoofd: 'Hoe ben ik hierin verzeild geraakt? Hoe kom ik hier uit?' Hij haatte regen, opspattend modder en weigerde laarzen aan te trekken. Pas nadat Matthias hoorde dat dergelijke overpeinzingen pasten bij het leven van de soldaat die hij eens was geweest, omgekomen in een loopgraaf in WO-I, kon hij anders kijken naar hedendaagse regenval en kaplaarzen die besmeurd waren met blubber. Dankzij therapie liet hij de oorlogsbelevissen achter zich en maakte hij zich los van sombere gedachten in zijn hoofd.

Moddervet

Betty had een onbegrijpelijke drang om veel te eten. Ze zei daarover: "Als ik veel vet op mijn botten heb, dan red ik het wel." Totdat de huisarts aangaf dat haar extreme overgewicht echt niet meer verantwoord was. In therapie stuitte we op een oude overlevingsgedachte, die Betty's huidige onverzadigbare eetlust aanstuurde. Tijdens een regressiesessie herinnerde ze zich een leven als lichamelijk gehandicapt jongen. Een jongen met misvormde benen. Hij zat opgesloten in een houten hok bij varkens. Kroop daar rond. At hetzelfde als de dieren die vetgemest werden voor de slacht. In dat korte leven was zijn 'thuis' een plek in de modder. Hij ging geloven: 'Als ik net zo vet ben als een varken, mag ik er misschien uit'. Hij hoopte met 'veel vet op de botten' verkocht te worden en vrij te komen. Maar het huishoudafval (zijn vader was varkensboer) dat hij at, was niet voldoende om in leven te blijven. Ondervoed stierf hij, niet veel ouder dan een jaar of tien.

Betty bracht 'moddervet zijn' nog steeds in verbinding met overleven. Het leven als lichamelijk gehandicapte jongen in het varkenskot werd getriggerd op de dag dat Betty door een familielid neerbuigend 'vet varken' werd genoemd. Vanaf dat moment at ze steeds meer en verloor ze de controle over haar gewicht. Na reïncarnatietherapie zag ze de waarde in van een gezonder, minder zwaar lichaam. Net als andere cliënten in mijn praktijk, die opmerkelijke voedings- en eetpatronen hanteren, had Betty minder moeite met het volgen van een gezond dieet nadat ze begreep welke oorzaak ermee samenhangt.

Genesis

Misschien heb jij ook wel een vorig leven gehad waarin klei een grote rol speelde. Was je pottenbakker en maakte je prachtige borden, kommen en schalen van aardewerk. Door met de hand kleirolletjes tegen elkaar aan te drukken en het handgevormde kleiservies op lage temperatuur te bakken in een kuiloven. Of had je een gelukkig bestaan waarin je de trotse eigenaar was van een mooi huis, opgetrokken uit baksteen van rivierklei. Mogelijk had je een ander, meer primitief onderkomen, waar slijk als specie diende. En ben je nu vakgericht of hobbymatig bezig met klei, steen en bouwen. Je kunt een zwaar en moeizaam bestaan hebben gehad, een leven met veel *struggle*, waar je dapper het hoofd boven water probeerde te houden. Dat vertaalt zich nu wellicht in kijken naar of meedoen aan modderworstelen. Natte aarde bestaat al sinds mensenheugenis. In een vrije vertaling naar Genesis (2:7): 'God maakte de mens van aarde, stof van de grond. Hij blies zijn adem in de neusgaten - van een kleibeeldje, stel ik me zo voor - en de door hem gecreëerde mens ging leven.'

Eerste letters in klei

Hoe ik op dit artikel over modder en vorige levens kwam? Inspiratie is overal! Bij de supermarkt kocht ik een potje haarwax. Het opschrift *Messy Matt Clay, Mud Wax* ontging me. Thuis opende ik het potje en zag toen pas de inhoud, een grijze substantie. 'Klei-wax?', dacht ik verbaasd. Ik haalde een klodder wax uit het potje, wreef de

grijze 'klei' tussen mijn handen en keek in de spiegel van de badkamer. Klei. Water. Zand. Klei... Mijn spiegelbeeld vervaagde, mijn gezicht veranderde in de beeltenis van een indiaan. Een jonge, krachtige krijger, die een handvol roodbruine klei naar zijn gezicht toe bewoog, om strepen aan te brengen op zijn wangen en voorhoofd. Een glimp uit een vorig leven! Een spontane herinnering aan een bekend oud ritueel, natte gekleurde aarde op mijn huid smeren om tegenstanders af te schrikken. Het beeld van de indiaan in de spiegel vervaagde, ik zag mijn eigen gezicht weer. Opnieuw keek ik naar de grijze klei-wax tussen mijn vingers. Bizar. Om vervolgens mijn spiegelbeeld nog éénmaal te zien veranderen...

...dit keer 'zag' ik een grijze bodem, daarna een waterplas met kleine visjes erin, modderkruipertjes. Wuiwend riet, een rivieroever in een warm land. Lang geleden. Een meisje was ik. Behendig kroop ik tussen wuiwend riet door, in een rivierbedding met kleine modderpoelen. Vastberaden sloop ik op iemand af. Ik wilde een schrijver aan het werk zien! Een man, die met een stuk afgesneden rietstengel tekens drukte in een zojuist gevormd, nog nat kleitablet. 'Als ik dat toch eens kon, schrijven', dacht ik. En weg was het beeld. In de badkamer keek ik lachend naar het potje modder-wax dat ik vasthield. Mijn schrijfwens kwam uit, eeuwen later. Soemerische kleitabletten zijn allang vervangen door digitale *tablets*, maar klei blijft een veelzijdig natuurproduct. •

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer - RHA Publishing,
WWW.VORIGELEVEN.NL

